

**Dit is een fragment uit Apocalypso.
De gehele tekst is als uitgave te verkrijgen bij www.theaterboek.nl**

(scène 14)

[Later op de middag, Jesse staat buiten het betonnen gebouw.]

VROUW – Ben je aangenomen?

JESSE – Ik geloof het.

VROUW – Gloven, dat schiet niet zoveel op hè? Zekerheden, daar kan je op bouwen. Maar gloven... dat is... dat zijn... Gloven zijn van die kleine groene beestjes die met hun gekartelde achterpootjes over hun gekartelde dekschildjes gaan en dan dat irritante geluid maken, dat je in de zomer hoort, in veel te warme landen.

JESSE – Dat zijn...

VROUW – ...gloven, ja. Hele irritante insecten.

[sirenes, de vrouw pakt een fles]

VROUW – De tijd drinkt.

JESSE – Ja.

[er valt een duif uit de lucht]

VROUW – Wanneer begin je?

JESSE – Straks. Nu.

VROUW – Heb je al bedacht wat je gaat doen?

JESSE – Ja.

[stilte]

JESSE – Jagen.
Ik ga jagen, zoals Robert DeNiro in *Taksifahrer*.

VROUW – *Taksifahrer*?

JESSE – Wij ontvangen alleen ZDF.

VROUW – Oh.

JESSE – Ja.

[*stilte*]

JESSE – Jagen. Op verschoppelingen.
Om ze te verlossen. Om ze, eh, genade door de strot te duwen.

[*er valt een duif uit de lucht*]

JESSE – Om ze te redden.

VROUW – Wil je even oefenen?

JESSE – Graag.

VROUW – Goed.

JESSE – Ik vvv... [...] Er klopt iets niet aan de volgorde. [...] Ik vvv...

[*stilte*]

VROUW – Wanneer begin je?

JESSE – Nu. Straks.

[*stilte*]

VROUW – Heb je geld?

JESSE – Ja. [*Wil haar wat geven.*]

VROUW – Nee, dank je.

[*stilte*]

VROUW – Heb je een geweer?

JESSE – Ik heb geen geweer nodig.

VROUW – Heb je een prooi?

JESSE – Ik jaag op het lage, het lege, het lelijke, op het leven.

[*er valt een duif uit de lucht*]

VROUW – Mooi

JESSE – Denk je?

VROUW – Ach.

JESSE – Ik moet ervaring opdoen. Mijn proeftijd is voorbij,
maar ik heb het gevoel dat ik nog het een en ander moet bewijzen.

VROUW – Bwijzen... Dat is ongedierte. Die zijn nog erger dan gloven. Die knagen de vloer
onder je vandaan terwijl je ligt te slapen. Ik haat bwijzen, met die lange staart en die grote
tanden.

JESSE – Dat zijn...

VROUW – Bwijzen, ja. Rotbeesten.

JESSE – Ja.

[*stilte*]

JESSE – Ik ben er niet op gekleed.
Ik zie er niet uit.
Ik zie eruit als een excuus.

VROUW – Ja. Sorry.

JESSE – Wij...
Wij bouwen een huis zodat we droog zitten als het regent.
Wij koken zodat we kunnen eten als we honger hebben.

VROUW – Honger. Ja. Dat zegt me wel iets...

JESSE – Dat is niet mens, dat is mens-alsof...
Geen woorden, maar daden...

VROUW – Dadels... met honing...
Honger, ja, dat herinner ik me wel...

JESSE – Je begint met niets,
dan weet je niets, kan je niets...
Het lijkt of geluk enkel daaruit bestaat: uit niets...
Dan begin je te verzamelen,
dingetjes, kennis, spulletjes, mensen...
Een huis, een dak, een gasfornuis, eten...
Je verzamelt zoveel mogelijk om je heen.
maar eigenlijk verzamel je angst,
angst om alles kwijt te raken...
Uiteindelijk eindig je toch weer met niets.
Dus zonder niets kan je nooit opnieuw beginnen.

[*pauze*]

Ik vind dit allemaal heel erg verwarrend.

[*stilte*]

JESSE – De eerste stap is verlangen. De tweede stap is verlies. De derde stap is verlossing.

[er valt een duif uit de lucht]

VROUW – Ik ben een junk.

JESSE – Dan zal ik je verlossen. Ik neem jouw lijden op mijn schouders, opdat jij het niet meer hoeft te dragen. Jij mag mijn kruis zijn, ik zal je dragen. Omhoog, de heuvel op, de trap op, omhoog, naar de bovenste verdieping, ik zal je naar huis dragen.

[ze blijven staan]

VROUW – Nou?

JESSE – Klonk dat een beetje overtuigend?

VROUW – Ja hoor, ik vond het best aannemelijk.

JESSE – Goed dan. Je moet ergens beginnen.

[hij pakt haar op en draagt haar mee]

JESSE – Dan zien we vanzelf wel waar het eindigt.